

Pe loc, repaus!

General de brigadă dr. Maricel POPA
maricelpopa@presamil.ro

- Un bine făcut cuiva poate fi uitat sau ignorat de acesta. Dar nu este niciodată pierdut.
- Stagnarea poate interveni ca urmare a suficienței și, cel mai adesea, ea apare atunci când nu există capacitatea de a învăța și de la cei care sunt diferiți de noi.
- Mergeam prin rai, uneori, dar nu înțelegeam asta decât atunci când pleacă îngerul de lângă noi.
- Cele mai eficiente exerciții de îndoială sunt cele care încep prin definirea certitudinilor.
- Hărnicia nu poate fi atribuit decât al celor care muncesc. Dar nu este al tuturor celor care muncesc.
- Făcător și iubitor de pace, Dumnezeu îți trimite semnele numai în acest scop.
- Dacă lungimea limbii ar determina niște calități anume, ar însemna că boul ar putea să devină un mare orator.
- Ființa umană este definită, în esență, de două elemente: meditația și acțiunea. Ambele sunt importante, definitive fiind, însă, acțiunea.
- Prețul adevărului este, uneori, foarte mare. Dar plata sa n-a falimentat, niciodată, pe nimeni.
- Capodoperele sunt acele opere în care autorii lor au picurat, cu dărnice, parfumul de idei.
- Trăim vremuri ciudate: între realitatea prezentată de media, cea cunoscută și analizată în cabinete sau cancelarii, și cea de la fața locului sunt diferențe foarte mari.
- Dacă cineva îți poate spune că te iubește pentru ceva anume, pentru un anume motiv, înseamnă că nu te iubește, de fapt. Aproape toată lumea știe acest lucru și aproape toată lumea se minte că nu ar fi așa.
- În esență, botezul în apele Iordanului înseamnă lepădarea de om, de omul cel vechi și de mentalitatea sa. Uneori, omul este vechi nu prin vârsta pe care o are...
- Știința fără umanism este ca și religia fără sacrificiu. Poate să pară ceva interesant, dar nu impune respect, pentru că nu este constructivă și, deci, nu este credibilă.
- Nu toți soldații devin eroi. Dar eroi nu pot deveni decât soldații, ca oameni ai luptei.
- Epitaful lui Richelieu conține și următorul text: „Binele l-a făcut rău, iar răul l-a făcut bine”. Doamne, câți urmași de acest fel a mai avut cardinalul, până în ziua de azi!
- Știind că ele sunt cărămizile sale, eternitatea nu sîdează și nu minimalizează clipele. Le dă măreție și valoare.
- Cuvântule! După atâtea mii de ani, oamenii tot n-au înțeles adevărata ta putere. Dovadă este modul în care se folosesc de tine.

Surâde și vei fi mai frumos

✎ Costina SURDU

Se spune că **trufia** este nesupunerea față de Dumnezeu, iar **mândria** este nesupunerea față de oameni. Din cauza mândriei, pierdem o virtute esențială – **răbdarea**, iar lipsa răbdării ne face irascibili și atunci aruncăm cuvinte grele, care lovesc și chiarucid.

Rostim și auzim în jurul nostru (chiar și acasă) cuvinte urâte, vulgare, injurături, blesteme ce, într-o secundă, ne tulbură starea sufletească. Cel care le pronunță simte că s-a liniștit, dar părintele Arsenie Boca spune că: *Înjurătura este numai o morfină a sufletului – te ușurează pentru o clipă și te încarcă de amărăciune pentru o veșnicie.*

Intoleranța noastră față de ceilalți este cauza tuturor neînțelegerilor, a certurilor și a conflictelor. Aceasta se naște și din faptul că avem impresia că suntem superiori celorlalți prin inteligență, frumusețe și bogăție. Dar tot părintele spune: *Nu te așeza mai presus de alții ca să nu stai mai prejos în fața lui Dumnezeu. Să nu ne înălțăm unul față de altul, pentru că pământul ne va nivela pe toți și ne va da fecărui o parte egală. Căci pământ purtăm, pe pământ umblăm și pământ vom fi.*

Conviețuirea noastră ar fi mult mai simplă și mai armonioasă dacă mândria ar fi lăsată la o parte.

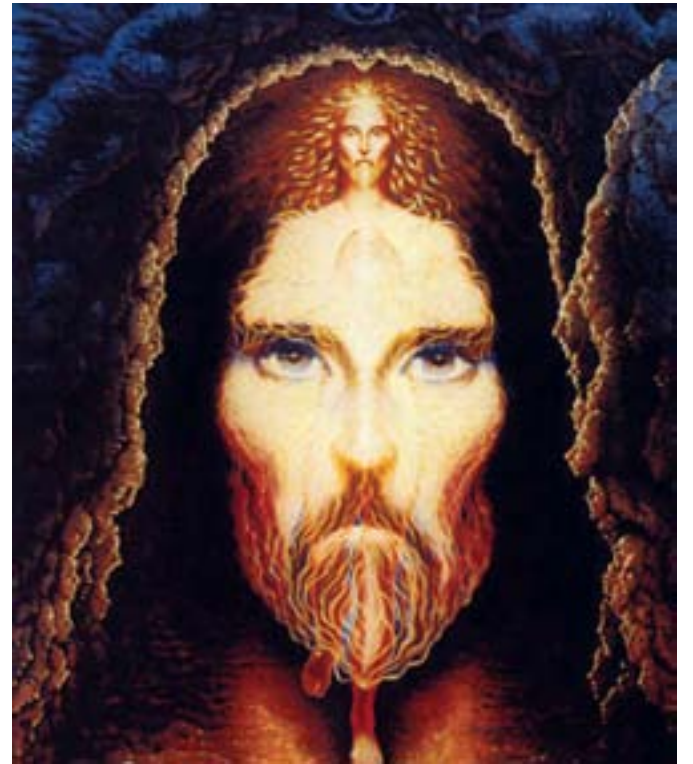
Georges Barbarin

Cel care are o mândrie exagerată, acută – scria – este veșnic ca un juțuit de viu, într-o veșnică dispută cu oricine, nemulțumit de orice, iar inima lui este o rană permanentă. Mândria este un microb periculos și deosebit de contagios. Din cauza lui căpătăm o atitudine exterioară greșită, care ne afectează sufletul, iar acesta, odată atins și chinuit, îmbolnăvește trupul.

Ar trebui să învățăm: crucea lăsată de Dumnezeu este potrivită pentru puterile fiecăruia dintre noi. Trebuie doar să o purtăm cu răbdare și împăcați că ni se cuvine.

Un om puternic nu se dezgustă niciodată de nimic. Totul este viață, nimic nu trebuie să ne inspire dezgust. Ție, care ești un fiu duhovnicesc al lui Hristos Cel răstignit, să nu-ți fie silă de spini și scui-pături. Nu ceea ce suportăm contează – nota G. Barbarin –, ci felul în care suportăm.

Dispoziția bună, surâsul și liniștea noastră încălzesc totul în jur. Când zâmbim, suntem mai frumoși și mai

senini. Cu bucuria noastră, recoltăm buna dispoziție de la ceilalți.

Distrugeți așadar mândria voastră – ne îndeamnă același gânditor –, căci este mama proastei voastre dispoziții. Iisus a demonstrat în grădina măslinilor că mândria poate fi înlăturată. Dacă Hristos ar fi avut mândrie, S-ar fi scârbit

de mulțimea greșelilor noastre și nu ar fi mai avut atâtea milă și bunătate pentru noi și, mai ales, atâtea răbdare. Foloșiți-vă de cei plictisitori și inoportuni, pentru a vă întări răbdarea, îngăduința, pentru a vă elibera de mândrie. Considerați-i ca pe niște instrumente pentru urcușul vostru duhovnicesc.

Miracolul iertării

✎ Delia PETRESCU

petrescudelia@presamil.ro

soana care ne-a provocat durere. Transformarea noastră emoțională se parcurge însă pas cu pas și într-un timp uneori destul de îndelungat, căci nu trebuie să bruscăm în vreun fel ceea ce se petrece interior nou.

De ce trebuie să iertăm? Motive sunt multe. În zilele noastre, iertarea devine

chiar o condiție de supraviețuire. Fără puterea de a ierta ajungem să fim uriașe conglomerate de resentimente și ură, supunându-ne singuri autodistrugerii. De aceea iertăm. În primul rând pentru a ne regăsi pacea și liniștea sufletească și, mai ales, iertăm dacă iubim. Iubirea este cea mai puternică motivație. Creștinismul a fost definit ca *religia iubirii*. Dumnezeu este iubire, a creat lumea și pe om din iubire, i-a adus mântuirea din

E adevărat, sunt situații de viață în care ne vine foarte greu să iertăm adevărat. Oare de ce? Poate pentru că trebuie să te învingi pe tine însuși, pentru că trebuie purtată o victorie asupra propriilor slăbiciuni, asupra răutății, a propriilor păcate, a neștiinței, a orgoliului și mai ales a egoismului? Dar e necesar ca acest lucru să se întâmple oricât de gravă ni se pare greșala și chiar dacă mintea ne spune că cel ce ne-a rănit nu merită. E necesar pentru sufletul nostru, pentru a nu mai suferi. Dacă cineva ți-a făcut rău, fii convins că va plăti într-un fel sau altul, indiferent dacă tu îți versi sau nu ura asupra sa. Să nu uităm însă un lucru important și anume că atunci când iertăm, iertăm pe cel ce ne-a greșit și nicidecum greșeala în sine. Iertarea nu exclude dreptatea și în nici un caz nu anulează consecințele unei fapte condamnabile.

Iertarea ar trebui să ne aducă pacea interioară chiar dacă nu ne îndreaptă, obligatoriu, pe calea împăcării cu persoana care ne-a lezat. Trebuie să fim conștienți că iertarea este în întregime un act al tău, cel care ierți, și nu depinde nici de înțelegerea, nici de comportamentul și nici de acordul celui alt. Din nefericire, mulți dintre noi se împacă fără să ne acordăm unii altora iertarea. Dar fără recunoașterea suferințelor pe care le-am produs sau pe care le-am îndurat, nu există împăcare reală. Împăcarea presupune iertare, iar iertarea presupune rostirea adevărului. Aceasta este iertarea pe care o acordăm ca și creștini.

Dar există și acea iertare pe care trebuie să o căpătăm de la aproapele nostru. Pentru felul acesta de iertare, important este să ne recunoaștem vina și să ne căim, fiind conștienți întotdeauna că este un dar gratuit și uneori nemeritat pe care îl primim.

Iertarea este creatoare. Ne schimbă în oameni noi, care au găsit puterea să transforme ura în iubire, ostilitatea în pace, înstrăinarea în prietenie. Este un remediu miraculos care ne vindecă nu numai spiritul, ci și mintea. Ea trebuie să fie totală, în profunzimea sufletului și s-ar cuveni să gândim că nu noi suntem în măsură să judecăm greșelile altora.

Atunci Petru s-a apropiat de El, și I-a zis: „Doamne de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Iisus i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte”. (Matei 18.22)

Omul care iartă sau care cere iertare înțelege că există un adevăr mult mai mare decât el. (Ioan Paul al II-lea)

Vreți să fiți fericiți pentru un moment? Răzbunați-vă. Vreți să fiți fericiți pentru totdeauna? Iertați. (Henri Lacordaire)

Cei slabi nu pot ierta niciodată. Iertarea este atributul celor puternici. (Mahatma Gandhi)

iubire și din iubire îi poartă de grijă, i-a rânduit Biserica fără păcate. Nu însă fără păcătoși. Astfel apare **necesitatea continuă a iertării: ne iertăm pe noi înșine, ne iertăm aproapele, cerem iertare semenilor noștri și Celui de sus pentru toate greșelile sau nedreptățile pe care le-am săvârșit cu bună știință sau nu, cu gândul, cu vorba sau cu fapta, și, nu în ultimul rând, Îl iertăm pe Dumnezeu mulțumindu-i în același timp pentru încercările la care ne supune.**

Catehismul observă cu profunzime că toată cunoașterea și puterea Evangheliei este cuprinsă în rugăciunea Domnească: *și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri.*

Fiul lui Dumnezeu, întrupat pe pământ, și-a dat sângele pentru iertarea fărădelegilor și a păcatelor noastre. Pe acest temel, creștinismul a fost tot atât de bine definit și ca *religia iertării*. Dumnezeu iubirii este deopotrivă și Dumnezeu iertării.